

1. Ja - ko je - len mu - čen žíz - ní
tak, můj Bo - že, ve své trýz - ni

po te - kou - cích vo - dách řve,
blíz - ko - sti já žá - dám tvé.

Ja - ko ze - mě vyprah - lá žíz - ní te - be
du - še má. Kdy už, Pa - ne, ve svém

chrá - mě zje - víš nám své moc - né rá - mě?

2. S pláčem chléb svůj denně jídám, / duše moje běduje, / svět když mým se směje bídám, / ptá se mne: „Kde Bůh tvůj je?“ / Hořem duši vylívám, / že už cestou nezpívám / tam k Siónu zpěvy díky / tobě, svému Slitovníku.

3. Duše, proč tak teskníš ve mně? / Proč ten pláč a bolný sten? / Čekej, doufej, Bůh tvůj zjevně / ohlásí se ve svůj den. / Dárce tvého spasení / tvůj žal v radost promění. / Dobrořečit budu jemu, / Spasiteli předobrému.

4. Jak to, že jsi pozapomněl / na mne, Bože, skálo má, / že nepřítel můj mne trápí / a mně na cti utrhá? / Jako rána v kostech mých / den po dni je jeho smích, / s kterým škodolibě ptá se: / „Kdeže Bůh tvůj ukrývá se?“

5. Všechna vlnobití tvoje / valila se ze všech stran. / Pozvedneš-li oči svoje, / vím, že budu zachován. / Nesmírná tvé lásky moc / včas mi přijde na pomoc. / Na věky tě budu ctít, / Pána, Boha svého žití.

6. Proč se tedy ve mně rmoutíš? / Proč jsi smutná, duše má? / Čekej, vždyť Bůh sejme tvou tíž / a pro tebe radost má. / Jistě přijde na pomoc, / spasitelnou zjeví moc, / zarmoucenou mysl zhojí, / na věky mne upokojí.

T: Marie Rafajová, Evangelický zpěvník, 1979

M: Pseaumes octante trois de David, 1551